

BOGDAN - IONUȚ ENE

**Spiritul veacurilor ce-au fost
și sufletul ce-a răzbit vremurilor**

- POEZII ȘI PROZĂ SCURTĂ -

SEMĂNĂTORUL
Editura online - noiembrie 2009

Adevărul

Dar ce este adevărul?
Întreba Pontius Pilat
Și suspina tot Cerul
Nedreptății aceluia veac.

Înnegrit de nepăsare,
Cuprins de întunecare,
Dregătorul n-a judecat
Pe cel veșnic neîntinat.

Nu a dat dreptate
Celui ce este-n toate
Mereu a vieții chemare
Și a lumii iertare.

S-a spălat pe mâini
Și-a rostit evreilor stăpâni:
Facă-vi-se voia cu acest nevinovat
Căci eu îl găsesc fără de păcat.

Despre noapte

Soarele strălucitor, mirific apunea;
Farmecul naturii l-asfințit, plăcuta adormire
Asupra livezii o dogoare rece cădea,
Magia răsărea spre nebănuita descoperire.

Nucii falnici veghează încă înțelept
Lumea ce intră-n a morții simțire;
Pe cer se ivește luna, în pas încet,
Împrăștiind oriunde a somnului mulțumire.

Eterul neștiut, usturător pătrunde;
Foșnete stranii, copaci trosnind ușor;
Printre crengi golașe, raze plăpânde,
Oriunde, un fior rece bate fermecător.

Sacra noapte, a vieții uitare,
Un orizont nemărginit de vise,
Natura zace-n a vântului cântare
Din slavă, un înger la noi pornise.

Graalul

Graal neprețuit, uitat
Ești tu, sufletul curat;
Încă de la început
Lumea nu te-a știut;
A căutat materia, aparența,
Nu a aflat al tău sălaș;
Ți-a renegat existența,
Dar adevărul a rămas.

Epopoea sacrificiului

Din zorii obscure ai Evului cel întunecat,
Semiluna se întindea dincolo de Eufrat.
Oști și popoare i se plecau umilit,
În lungul său drum totul era strivit.

Încă din vechime bătrâna Europă era
Reazământul pe care stătea creștinătatea;
Mândrii cavaleri slujeau crucea
De ei depindea și binele și lumea.

Momentul cel glorios acum a sosit,
Se dădea lupta credinței fără de sfârșit.
Toate sufletele tremurau în urma vrerii
Pentru confruntarea de la lăsarea serii.

Bravul Carol cu soldații săi viteji
Și-au dat suflarea în ăst vârtej,
Au stat neclintiți ca un zid de piatră
Până ce a pierit oastea dușmană toată.

Eternul Răsărit

Crunta și misterioasa noapte dispare
Atunci când mărețul Soare pe cer răsare,
Și împrăștie totdeauna în juru-i razele senine,
Acoperind lumea-n magie cu puterile-i divine.

O lume adormită în viață intră iară,
Spre a se bucura de existența cea amară...
Clipele trec domol sub patima durerii,
Oamenii își urmează suferința vrierii.

Dar nimic nu trebuie să ne întristeze,
Căci în sfârșitul nostru e răsăritul de vreme.
Întocmai cum astrul adoarme spre a renaște
Și noi suferim pentru veșnicia ce o vom cunoaște.

Un noian de amintiri mereu ne întunecă simțirea,
Dar noi putem mereu să ne ridicăm privirea
Spre zarea ce ne înconjoară nevăzut ființa
Și ne clădește mereu și iar mereu credința.

Glorie Romei

Cu un surîs a vrăjit-o Ares cel neînfricat
Pe Sylvia, preoteasa fără de vreun păcat
Și ea izvor de viață deveni a doi războinici,
Romulus și Remus, crunți și puternici.

Cu lupii și alte fiare și-au trăit ei tinerețea,
De mici copii și-au deprins în vânătoare existența...
Dar zeul cel aprig le pregătea un viitor nemaipomenit
Ce de către Stăpânul Fulgerelor le fusese hărăzit.

Tibrul și Rubiconul scăldau ținutul liniștit, senin
Când cei doi au venit spre a-și împlini a lor destin...
S-au luptat acolo, au ucis și cutreierat după a lor vrere
Pân-au ajuns spre a-și măsura a lor vajnică putere.

Astfel și-au socotit întâietatea înainte de toate
Pentru a afla cine rege va fi în glorioasa cetate.
În luptă grea, Romulus cu viclenie a izbândit...
Devenind părinte neamurilor, faimă veșnică a dobândit.

Iarna în Scheii Braşovului

Viforul năprasnic stăpâna de cu seară cetatea,
Din depărtare neaua aducea cu sine noaptea,
Gerul cel nemilos îngheţa crengile brădetului,
Iar razele nopţii descopereau lucirea omătului.

Întreagă aşezarea se arăta dinspre dealul întunecat,
Ca o lume fermecată de miracolul ninsorii pe-nserat.
În tăcerea sinistră, freamătul crengilor cele sure
Producea oriunde un fior ce te pătrunde.

Vechea şcoală şi biserica se mai zăreau nedesluşit,
Când din codrul sur se simţea un zgomot nemaiauzit.
Chiar atunci dinspre muntele măreţ şi necercetat,
Am avut reveria unei privelişti misterioase, de necugetat...

Şi aşa pătrundeam cu pas încet şi tulbure spre Pietre,
Lăsându-mă purtat de râul spumegând ce trecea-n trepte.
Iar atunci când nici un fum ori casă nu mai se vedeau în vale,
Puteam zări ca printr-o minune, greutatea nopţii căzând agale.

Întâlnirea cu Ajunul

Toate stelele apuneau la ivirea zorilor,
Iar magia părăsea din nou viaţa oamenilor
Numai un mic copilaş, încă visa adevărat
La Crăciunul ce avea să vină pe-nserat.

Când primele lumini răzbeau gerului
El pleacă să ia apă din fântâna satului...
Aici el ajunge zgribulit şi se uită-n jur fericit;
Nici nu bănuieşte ce îi este lui hărăzit.

Un vânt cald de la Răsărit îi îngheaţă simtirea,
Lângă el a venit chiar Ajunul ce-i vrăjeşte privirea.
Acesta îi ia duhul preacurat şi rosteşte cuvântul,
Spre o zare de la marginea lumii il poartă cu gândul...

Astfel, unei lumi ce a uitat de mult ce are divin
I-a fost răpit un înger către un loc mai senin.
Şi şedea micuţul lângă fântână fără suflare,
Când oamenii se găteau de mare sărbătoare.

Istoria (sau „Trecutul luminează prezentul”)

În mreața ei s-au născut popoare,
Al căror trecut era numai cântare.
Te slăvesc pe tine, istorie divină,
Rămasă omenirii încă o enigmă.

În tine, adevărul a purces și stă ascuns
Imposibil pentru neștiință de pătruns.
Fiind accesibilă doar nobilelor sentimente
Este încununată mereu de bunele esențe.

Istoria s-a născut din foc viu și înțelepciune,
Pentru a îndeplini cea mai mărită misiune,
Misiunea de a salva tumultoasa omenire
De la crunta și mereu apropiata pieire.

În al focului veșnic, gigantic altar,
Ea a fost adusă drept un neprețuit dar,
Spre a oferi oamenilor speranță,
A le lumina încrâncenata lor viață.

Din vecie a însemnat a rațiunii simțire,
Ilustrând eterna luptă dintre rău și bine.
Ne învață încă unde s-a greșit și ce-i de făcut
Încă de la obscurul și întunecatul început.

Inspiratie

Este libertatea cea adevărată,
De înțelepți mereu căutată,
Este spiritul din vechime,
Vulturul ce cutreieră-n înălțime.

Este o floare-n mugur
În a naturii cunună;
Este lumina asfințitului sur,
Cîntecul ce din codri răsună.

O viziune...

În odăiță cea întunecată, simplă și umilă
Ședea o mică făptură, firavă și suferindă.
Afară-i ger, iar ninsoarea agale cade,
Acoperind de omăt satul risipit din vale.

Peste tot un fior de gheață parcă zboară,
Până în casele cele mici acesta coboară.
Din depărtare se aud clopote cucernice
Chemând răsunător oamenii în trupul bisericii.

Mica copilă scoate capul cel plăpînd pe fereastră,
Iar frigul și ninsoarea o izbesc în față.
I se descoperă o altă lume, zăcînd amortită...
Din casa cea primitoare, ea se arată etern adormită.

Pe hornurile gospodăriilor, fumuri înalte se înalță mereu...
Deodată, iată! cîțiva copii pe uliță cu sănii de lemn.
Oameni voioși se trezesc acum sub lumina de la Răsărit
Pentru a cinsti cum se cuvine Crăciunul mult iubit.

O zi de iarnă

Viscolul viforos al nopții se pierdea
Cînd Soarele cel lucitor, timid se ivea;
Din copaci înmărmuriți de gheață pe rămurele
Se aud glasuri voioase de păsărele.

Tot codrul din preajma târgului
Freamătă de agitația brădetului,
Căci în crîng e mare sărbătoare...
Toate necuvîntătoarele cîntă a vieții chemare.

Peste orașelul cel cenușiu și-nghetăt
Fumurile calde ale caselor se-nalță neîncetat,
Iar din ulițele înzăpezite de neaua cea grea
Vedem cîțiva copii voioși jucându-se cu sania.

Toată așezarea zace liniștit, fără viață,
Atunci cînd pe bolta cea senină se înalță
Astrul cu razele-i pătrunzătoare și învie
A naturii și oamenilor măiastră bucurie.

Orașul lui Constantin

Constantinopol, cetate urgisită
De otomani îndelung asuprită,
Ai fost floarea Răsăritului întins
O minune și astăzi de necuprins.

În vremuri tulburi ai fost capitală,
A întregului Bizanț neprețuită fală,
O cetate cum alta n-a mai existat
Dar căreia sfârșitul amar i-a fost destinat.

Sfânta Sofie răspândea în lume magie,
În țărnamura toată prețioasă reverie.
Iar o veche profeție înțelept zicea:
Europa va înflori cât cetatea va exista!

Dar statelor vecine și principilor răi,
Nici că le-a păsat de acest război...
Nu știau că va veni distrugere pentru toți
Spre a lăsa mărturie-n veac de mari nedreptăți.

Poezia vântului

Vântul pustiu bate dureros conacul singuratic de la țară,
Căci această vremelnică temelie nu-l lasă să accedă
Către alte culmi, alte vise, iar în veșnicia sa
Simte cum i se zdruncină tot mai mult tărnia.

De la Facerea lumii, el pribeag și stingher fuge,
Pe alei și poteci înguste de munte încă se aude.
Noi, nepăsători, îi ignorăm neștiind trecerea
Nici unul nu vrem vreodată să-i plângem durerea.

Din cele mai străvechi vremuri și până la apusul omenirii,
Vântul, cu a sa putere, va izbîndi întotdeauna legilor firii,
Deoarece pe el nimeni nu-l ascultă, nimeni nu-l cheamă,
Doar la săvârșitul zilelor, șoptit, in el să trecem ne îndeamnă.

Seara de Sf. Nicolae

Fulgi cristalini acoperă văzduhul,
Omătul aspru cuprinde pământul;
Liniștea serii coboară de pe-un nor,
Iar lumea cea magică revine ușor.

E o lume a poveștii sfinte,
A curățeniei, neîntinată rugăminte,
E revelația timpurilor sacre,
A lui Nicolae, tănuită noapte.

Privesc cerul cenușiu și simt
Cum gerul îmi intră-n spirit;
Îmi amortește rațiunea, privirea,
Către a serii chemare merge simțirea.

Mă aflam lângă copacul desfrunzit,
În poiana codrului nemărginit;
Dimprejur urlete feroase de fiare,
În sufletul meu, nespuse mirare.

Vedeam duhul cutreierând întinsul întreg,
Răspândind în juru-i al bucuriei mister.
Fericea târg după târg, neobositul
Moș Nicolae, de Domnul dăruitul.

Mă trezesc umblând singur în surdină,
Afară-i viscol nemilos, înăuntru lumină,
Și văd d-odată un înger, un trimis
Mă încearcă reveria neprețuitului vis.

Poezia

Poezia din Cer a căzut
Printr-un fulger a apărut;
Înaintea noastră şedea
Însăşi înţelepciunea.

Suflete a înălţat,
Sentimente a creat;
E pildă de învăţătură,
Curcubeu ivit din negură.

Cîntă iubirea,
Evocă împlinirea.
E izvorul vieţii,
Ce scapă morţii.

Bucurie şi suspine,
Ea le cuprinde;
Aduce magie divină
Cui vrea să o atingă.

Pax Rustica

M-am lăsat purtat de gînd
Către-un sat uitat din crîng,
Ş-am văzut o lume curată,
De distrugerea noastră scăpată.

Rîul ce curge din tăria senină
Aduce cu sine apa cristalină,
O taină pururi necercetată,
Este pădurea cea înaltă.

Din zare, dumbrava sclipitoare
Se pierde în a noastră uitare;
Holde bogate, păstori cu turmele,
Un strigăt ne cheamă sinele!

Straniile întâmplări din Kronstadt-ul medieval

Anul Domnului 1827, seara Sfântului Bartolomeu. Peste bătrâna cetate se așterne amurgul, tenebrele pustietății cuprind străzile urbei. O ploaie deasă a coborât încă de cu seară din munții cei înalți și ceața nu te lăsa să întrezărești aproape nimic din zarea cea cenușie.

La această vreme, în familia Hirscher domnea fericirea și agitația, căci her Otto primise știri importante din Frankfurt am Main, cum că este beneficiarul principal al moștenirii din partea mătușii sale, decedată în cel de-al 89-lea an al vieții, după mila proniei cerești. Chiar din acea noapte trebuia să pornească cu trăsura până la Cluj și de acolo spre provincia Westfalja spre a-și revendica drepturile. Această sumă mare de bani era mai mult decât binevenită, întrucât creditorii nu mai conteneau a-și cere banii, iar doamna dăduse vestea de curând că va aduce un frățior Mathildei, prea frumoasa fiică a sa, mândria familiei, în vîrstă de 17 ani atunci.

Orologiul nu bătuse încă ora 10 și de afară se auziră tropote de cai, tot mai deslușite, până ce oamenii tocmiți de Otto Hirscher au bătut cu putere în poarta curții. Acesta nu a mai conținut, și-a luat rămas bun de la cele două în grabă; nu a mai avut răbdare nici ca doamna să îi vâre-n bagaj Sfânta Biblie. Peste câteva clipe, trăsura a lăsat în urma sa un noian de apă și noroi, pentru ca mai apoi să se facă nevăzută, și liniștea reveni, ca și cum nu ar fi trecut pe acolo vreodată.

După ce spusese rugăciunea de seară împreună, doamna casei a adăugat o rugă specială și pentru ca domnul Otto să se întoarcă teafăr, sănătos. După aceasta, Mathilda se retrăsese în odaia sa de la etajul casei. Urcă în tihnă scările abia luminate și purcese timid în camera sa, unde simți deodată cum o cuprinde frigul. Dar acesta era un frig neobișnuit, cum nu mai avusese până atunci. Abia bîjbîind prin cameră, a reușit să aprindă o lumânare și să se bage-n pat. Fiind aproape de fereastră, a aruncat o privire afară. Dar din cauza luminii care abia pâlpaia și a vremii aprige nu reuși să deslușească nimic, așa că se întoarse și suflă în lumânare. Se rotește ușor cu privirea spre fereastră și brusc toate simțurile-i îngheață, căci ceea ce i se arătase înaintea ochilor era cea mai grotescă dintre plăsmuiri...chiar chipul unei zgrițuroaice hâde se înfățișa înaintea feței sale amorțite. Dintr-o dată se șterge la ochi nervoasă și-și cheamă mama-n ajutor, însă terifiantă observă cum acel chip devine o siluetă, ce purcede domol în încăpere și începe a se roti înaintea tinerei fecioare, până ce o va ameți de tot și aceasta își va pierde stăpânirea de sine. Atunci vrăjitoarea va rosti un cântec la capul patului și va părăsi camera sub forma unui liliac dezgustător.

În miezul nopții, suava copilă se trezi brusc. Nu-și mai aducea aminte ce i s-a petrecut, însă constată o schimbare. Nu știu ce i se întâmplase până ce nu găsi lumânarea pe jos, o aprinse și se privi în oglinda de lângă ușă. Ceea ce văzu era macabru...blîndul său chip se transformase în cel al unui lup încrâncenat, nu putea crede ca delicatele sale picioare și catifelatele sale mâini erau acum aspre și urâte la vedere. Dar ce era cel mai înspăimîntător consta în faptul că își păstrase intactă toată simțirea și cugetul, deși în loc de sunete articulate, acum putea scoate numai urlete fioroase. Ce destin tragic pentru o ființă atât de prețioasă la vedere și simțire. Era blestemată să trăiască departe de oameni, în sălbăticiile necercetate de picior omenesc și în văile ascunse ale munților de lângă burg-ul său natal. Și-ar fi curmat suferința de ar fi fost cu puțință, însă blestemul nu îi permitea aceasta. Dar în zadar își petrecea acele clipe întrebându-se cu ce a greșit de a meritat o asemenea pedeapsă...faptul era împlinit, trebuia să părăsească imediat căminul care i-a oferit atâta dragoste. Se strădui să pășească cât mai încet cu puțință scările șubrede, însă își pierduse iremediabil grația de odinioară, pasul îi devenise mai greoi și mișcările mai bruște;

suplețea din vremurile cele bune o părăsise și lăsase locul unui simțământ nenorocit a unei existențe damnate. Când era gata să intre în curtea din spate aude glasul mamei sale, speriată de moarte, având o pușcă în mână și din care slobozește cât ai clipi un glonț în șoldul creaturii ce se afla în casă. Neavând încotro, sărmana făptură a zbughit-o la fugă, deși sângele îi curgea șiroaie. Văzând fiara plecată, Hanna s-a dus drept către camera fiicei sale, să vadă dacă Mathilda pățise ceva. După o căutare amănunțită, aceasta observă amuțită ca odrasla sa nu mai era acolo. Deodată din casa liniștită a familiei Hirscher s-a auzit un țipăt ce sfâșia de durere singurătatea nopții pentru fiica ce acum nu mai era. Aceasta însă cutreiera acum potecile și cărările înguste ale dumbrăvilor ce străjuiau cetatea și răspunse și ea glasului celei ce i-a dat viață cu urlat neîmpăcat de tristețe. Biata femeie s-a prăbușit pe podea, unde va zăcea până în după-amiaza zilei următoare.

Încă din zori, norii cei nemiloși s-au risipit de pe cer și au lăsat loc Soarelui cel strălucitor, ce arunca binevoitor razele sale calde către întreaga așezare. Carpații cei impunători cuprind întregul orizont... datorită acestor ostași anonimi, urbea Coronei a înflorit în veacurile trecute, la adăpost de atacurile dușmanilor păgâni.

Hanna tresări la auzul clopotelor de la biserica Sfintei Ecaterina și își aduse aminte că fiica sa cea iubită nu mai era, fusese răpită în acea noapte de rău augur de către fiara cea netrebnică. Abia reuși să se ridice în picioare, însă o luă din nou fierbințelile și căzu din nou jos. Când își reveni în cuget din nou peste o oră, se târi cu greu până afară, iar primul trecător care o zări îl alertă de urgență pe doctorul Hans. Peste câteva momente, acesta ajunse în camera de oaspeți și o consultă pe femeie, ce zăcea în spasme. O consultă atent și o întrebă:

- Cum de ai ajuns în starea asta deplorabilă, Hanna, și cum de bunul tău soț nu îți este alături?

Abia murmurând, aceasta îi răspunse:

- Al meu soț este plecat cu nevoi urgente în Prusia, iar peste mine între timp o mare nenorocire s-a abătut... fata mea, scumpa mea fiică! nu se poate, nu e posibil așa ceva! nu mai e! e moartă! și nimic nu se mai poate face, fiara cea haină mi-a luat-o, biata de ea. Pentru mine totul s-a sfârșit!

Stupefiat, doctorul i-a răspuns:

- Femeie, vino-ți în fire! mâine - poimâine o să ai un copil și pui viața amândurora viața în grea primejdie. O voi chema acum pe sora Bertha să aibă grijă de tine și să-ți fie de ajutor. Să nu te mai scolii cumva din pat! Între timp o să alertez stăpânirea cu privire la bizarul și necuratul fapt pe care mi l-ai adus, în această tristă clipă, la cunoștință.

Doctorul plecă, lăsând-o pe femeie bolborosind cuvinte fără vreo noimă. La scurt timp după aceasta va lua legătura cu comandantul gărzii Kronstadt-ului, Gustav Hermann.

Îl salută reverențios și îi spuse:

- Să trăiești căpitane și să ne fii de ajutor ca și până acum și în vremurile grele ce bat la ușa vieții noastre! Vin aici cu niște vești pe cât de bizare, pe atât de îngrozitoare.
- În numele dreptății și în slujba binelui comunității, te salut și te asigur că nimic nu rămâne fără plată, iar orice criminal sau bandit își are ștreangul său câtă vreme eu veghez la ordinea publică.

Trupul său zvelt dădea o și mai mare greutate glasului răsunător.

Să-mi fie cu iertare, dar aici ne confruntăm cu un lucru ciudat, ce nu ține de lumea pe care o cunoaștem noi. Fata lui Hirscher a dispărut noaptea trecută și o fiară monstruoasă a trecut pragul acestei familii de buni creștini; am cercetat încăperea fetei și sunt sigur că aici avem de-a face cu

lucruri ce depășesc viziunea noastră rațională de înțelegere a lucrurilor. Dacă vom încerca să cercetăm cu logica aceste întâmplări groaznice, nu ne vom apropia nicidecum de adevăr.

- Doctore, pare-mi-se că medicația ce o prescrii altora ți s-a urcat la cap. Ce tot îndrugi acolo? Crezi că o să mă las impresionat de astfel de naivități? Eu însumi l-am înfruntat pe măritul Napoleon în bătălia de lângă Rhin, alături de oștile națiunilor libere și consideri că mă voi lăsa impresionat de fuga unei fetițe ce s-a săturat de traiul cu părinții și de apariția unei pisici pe pragul ușii. Chiar atât de sperios crezi că sunt?

Doctorul Hans ascultă decepționat îngîmfările ostașului Gustav și îi dădu aparent dreptate, după care părăsi în grabă incinta. Nu era timp de pierdut, știa că de el depindea acum salvarea pentru această familie oropsită.

Încă din acea zi, doctorul a început să cerceteze prin bibliotecă cărți despre lumea nevăzută și de misterele ce o înconjoară. Săptămîni întregi a zăbovit printre înțelepciunea veacurilor păgîne și s-a rupt de lumea ce parcă o luase parcă razna în jurul său. Din acea seară de tristă amintire, răpirile stranii au continuat, ba chiar și tineri băieți au căzut victimă fiarelor ce nu mai conteneau să apară.

În seara Sfîntului Martin cineva îl trezește pe medicul Hans din studiu. Deși vădit deranjat de ora tîrzie la care este căutat, acesta se sinchisește totuși să-i deschidă străinului ce vine cu treburi la o oră atît de tîrzie. Doctorul rămîne surprins să-l vadă la ușă pe însuși ofițerul Matheus, delegat al împăratului de la Viena pe probleme de relații militare în Transilvania.

El nu mai întîrzie să se roage de doctor să-l ajute, căci și fiul său a fost victima fiarelor blestemate ce atacau familiile oamenilor de bine din oraș. Toate acestea continuau să se petreacă, deși gărzile patrulau neîncetat străzile și nimeni nu mai avea voie să părăsească căminele după lăsarea serii.

În ziua următoare, la bisericile din cetate s-au ținut predici aspre, pastorii îndrumîndu-și enoriașii către pocăință, căci faptele lor cele rele l-au mîhnit pe Domnul și toți sfinții de lasă ca toate aceste nenorociri, izvorîte din focul Ghenei, să se abată asupra lor.

Mintea doctorului era însă acum luminată de adevăr și știa că împotriva răului ce li se întîmplă nu exista decît o soluție, anume să înfrunte malifica femeie ce se zice că s-ar ascunde în munții de lîngă oraș și să pună astfel capăt la tot șirul de fenomene stranii.

Între timp, de la Budapesta a venit o comisie ce avea ca scop restabilirea ordinii și a respectului față de autorități, însărcinată să facă, la nevoie, uz de forță în scopul atingerii obiectivelor. Totodată, preoți cucernici au trecut la sfințirea caselor și la montarea crucifixelor la toate ușile. Noaptea, soldații înconjuraseră zidurile înarmați și aveau ordine stricte spre a deschide focul către orice făptură sau om ce încerca să pătrundă ori să părăsească Kronstadt-ul cel atât de lovit de mînia vrerii. De asemenea, clerul catolic s-a oferit, alături de cel al romînilor din Schei să facă procesiuni și slujbe prin toate colțurile cetății, să invoce în ajutor puterile divine.

În dimineața zilei următoare, cerul se arăta albastru și munții apăreau în orizont mai falnici și impunători ca în timpurile de odinioară. Acum era momentul ca Matheus și Hans să pornească în ceea ce putea deveni aventura vieții lor, deoarece erau conștienți că destinul unei întregi comunități atârna de planul pe care ei îl tocmiseră. Nu aveau arme de foc și nici muniție, căci știau că nu le-ar fi de vreun folos în ceea ce aveau să întreprindă; singurele lor arme erau cruci, apă sfințită și săbii sfințite în luptele împotriva necredincioșilor și lumânări aduse tocmai de la Sfîntul Scaun.

Înainte misiunii lor, Tâmpa apărea ca o poartă către necunoscut, iar în spatele muntelui domol și încremenit în trecerea vremii, se ascundeau uși de nebănuit către o lume subterană, unde toate legile oamenilor și a lumii lor erau anulate și magia își făcea apariția. Doar credința și obiectele sfinte mai au putere în fața a ceea ce se găsește în trecătorile din subteranul neștiut.

Întreaga zi au cutreierat potecile și luminișurile, dar niciun semn nu li s-a întrezărit, așa că și-au urmat drumul către poiana cea mare, de mai sus de culmile orașului. Urmînd drumul anevoios, au ajuns la ceea ce îi zicem Pietrele lui Solomon, pentru că pe aceste meleaguri se zice că ar fi adus urmașii celui mai înțelept dintre craii Antichității Tablele Legii și Chivotul Legământului. Odată ajunși aici, luna se arăta senină pe cerul plin de stele și au simțit cum o briză rece dinspre asfințit îi cuprinde, până ce s-au trezit la ieșirea unei peșteri ascunsă printre frunzișul cel pătrunzător; neștiind ce să facă, aceștia au purces și, după câteva momente, au auzit din spate bolovani ce se prăvăleau, astupînd gura peșterii. Într-un chip neștiut, acest pasaj secret era luminat de licurici, care se aflau într-un număr foarte mare în acest loc; cei doi și-au dat seama imediat că se aflau pe drumul cel bun.

Doctorul grăiește astfel către Matheus:

- Este de la sine înțeles că forțele binelui s-au milostivit de oamenii noștri și ne-au încredințat o misiune importantă. Să nu-ți fie teamă, frate, deoarece eu, prin cunoștințele pe care le-am acumulat, știu de ce trebuie să ne păzim și să ne ferim ochii cei înșelători, căci multe sunt închipuirile ce ni se vor arăta și vor urmări să ne răpească cugetul, dar să nu lăsăm nimic să ne abată de la calea ce am ales să urmăm, pentru că nebănuite sunt încercările la care vom fi supuși dacă nu vom vedea lumina din străfundurile Creației; păzește-te pe tine însuși, căci aici providența divină ajunge mai greu, deoarece acesta este locul unde s-au refugiat sufletele neliniștite venite de pe alte pămînturi și spiritele oamenilor rămase în această dimensiune.
- Înțeleptule prieten, te asigur că ochiul meu va urma binele dreptății și tot ce este de prisos voi ignora netăgăduit; iar al nostru plan, vrednic voi urma.
După ce au mers suficientă vreme prin acel labirint, au uitat de trecerea orelor și parcă orice nevoie a dispărut, pătrunzând tot mai adânc într-un sălaș în care timpul și spațiul s-au contopit inconfundabil.
Doctorul a simțit pericolul ce mîrșav îi pîndea și îi atrage atenția celui care îi este atât ajutor, cât și bun tovarăș:
- Pasul degrabă să ni-l grăbim și rugăciunile cele puternice să ni le insuflăm în cuget, de nu vom pierde al nostru destin în intersecțiile lumilor subterane.

Așa s-au decis să o ia la goană și a nu le mai păsa de ce se află în urma lor. Imaginile li se derulau încontinuu și smaralde răsturnate de culori vii și podele de cleștar, alături de siluete ce treceau prin trupurile lor ca niște stafii alcătuiau o imagine nemaivăzută; însă cei doi rămîneau la toate acestea neclintiți, întocmai ca stîncile în fața vîntului trecător. Sau, cel puțin așa ar fi dorit ei, pentru că zgripturoaica aflase de ei și le luase urma, trimițînd după ei lilieci cât struții de mari și un lup fioros, ce se zice în legendă că i-ar fi fost soț demult, dar că l-ar fi preschimbat așa atunci când ar fi îmbătrânit și nu-i mai era de vreun folos. Dar acestea sunt doar povești; adevărat este doar că cei doi se aflau acum încolțiți de fiare nemiloase, ce îi așteptau, pe de-o parte la prima răscruce și, pe de altă parte, le blocaseră calea de ieșire din acest univers terifiant.

Dar doctorul Hans bănuie că se urzea ceva și îi făcu semn colegului său de suferință să încetinească pasul, până se opriră din mers. Și foarte bine procedară, pentru că dintr-un perete li se arătă un mic spiriduș jucăuș, ce-și uitase numele, dar care le spuse în felul următor:

- Drumurile ce le urmați înseamnă moartea voastră, veniți după mine dacă vreți să scăpați lumea de sus de cea care vă prăpădește seminția.

Ofițerul îi răspunse răspicat:

- Calea pe care tu ne îndrumi ne va feri de moartea imediată, dar trebuie să ne asigurăm că mai târziu pe acea femeie rea, cu putere sporită o vom putea înfrunta.
- Urmați-mă prin perete, nu vă temeți! Le răspunse cu un ton grav.

Neavând ce face, aceștia l-au urmat și nu mică le fu surprinderea când se treziră într-o sală mare cât un palat, peste tot împodobit cu aur, platină și fildeș, iar pe tronul grandios ședea chiar zâna peșterii.

- Observ că al meu credincios slujitor a adus cu sine doi oameni!
- Da, mărită stăpână, sunt cei ce vor să scape lumea de vrăjitoarea întunericului din locurile dinspre miazăzi.
- O, muritori creduli, oare cum plănuieți a o învinge pe haina mea soră fără a veni întâi la mine pentru a vă întări și sfătui?

Atunci se ridică de pe tron. Era de o grandoare necugetată, fața-i semăna cu a zeiței Artemis a templului din Efesul Antic, iar hainele erau numai foc și lumină albă. Era de necrezut cum o astfel de putere locuia în acest loc uitat de istorie.

Cu o oarecare sfială, doctorul îi spuse:

- Ne plecăm în fața ta și îți acceptăm sprijinul.

Zeița îi cuprinse pe cei doi într-un văl și pe loc îi duse sub un lac înghețat de la marginea lumii și le grăi un mister pe care nici mie nu îmi este îngăduit a-l spune mai departe, ci doar a vă liniști că cei doi s-au întors teferi în locul unde li se arătase acel spiriduș mult mai puternici, îmbrăcați în zale călitate în adâncurile pământului și cu săbii translucide, făurite din focul ce menține acest pământ pe bolta cerească. Acum erau gata să-i înfrunte pe servitorii nopților mohorâte chiar în lumea unde își află ascunzișul.

Și s-a dat o bătălie de pomină, din care binele a ieșit învingător, însă cu prețul morții lui Matheus. Descurajat, Hans se uita încă la umbra sa, care-i cerea negreșit a-și continua drumul, căci menirea lui se isprăvisese aici. Doctorul acceptă cumplita situație și nimici furios orice creatură a întunericului ce i se pusese înainte, până ce, în cele din urmă, ajunse la confruntarea cea mare. Dar vicleana vru să-l mai îmbie încă o dată în capcană, trimițându-i în minte imaginea credincioasei sale soții, plecată dintre cei vii mai repede decât ar fi trebuit, iar închipuirea aceasta îi promitea că vor fi etern împreună dacă va fi de acord să o lase în urmă pe zgripturoaică și toate lucrurile ei. Când era gata să fie vrăjit și să accepte, sufletul său tresări la auzul vocii zânei, care nu putea îngădui ca bravul Hans să piară într-un asemenea chip. Aceasta îi inspiră suficientă tărie încât să reziste tentației și apără dintr-odată față-n față cu dușmanca oamenilor. Inițial, aceasta încercă să-l momească cu aur și măreție, dar el refuză. În această situație, încercă să-i înghețe trupul, dar acesta fusese deja spălat în lacul munților din acoperișul lumii, iar vraja fusese zadarnică, ba chiar încercă să-l bată cu toiagul, dar armura îi rezistă neclintită. Atunci acesta puse mâna pe sabie și nu se lăsă până ce nu i-o vârî între ochi, vrăjitoarea transformându-se într-o pasăre a nopții și zbură către adâncurile întunericului, acolo unde îi era locul.

Într-un fel magic, bravul doctor se văzu din nou purtat de vânt, de data aceasta unul cald și se văzu lângă râul cel susârător de lângă pietre, teafăr și nevătămat, în hainele sale vechi și crezu că imaginația i-a jucat feste și totul nu fusese decât un vis nevinovat. Însă când pătrunse în cetate, fu uimit să observe atât de multă veselie. Încă de la ivirea zorilor, feciorii și domnișoarele dispărute s-au reîntors acasă, teferi și nevătămați, nemaiaducându-și aminte de nimic. Așa se făcu că doctorul Hans izbucni într-un hohot de mulțumire, invocând mulțumiri către minunata zână ce l-a ajutat să readucă pacea în cetate.

Biserica Sfântul Nicolae și Prima Școala Românească a Scheilor Brașovului

- Centre de iluminare spirituală și culturală –

Începuturile sfintei biserici cu hramul Ierarhului Nicolae își află începuturile în negura vremurilor. Hrisoavele din vechime amintesc de existența unui lăcaș de cult pe locul actualei biserici încă din veacul al XII-lea. Cu toate acestea, biserica actuală, construită din piatră masivă, datează cu certitudine din secolul XV. Ea a jucat rolul unei autentice catedrale pentru întreaga regiune a satelor Țării Bârsei, reprezentând un monument de arhitectură, etalon pentru viziunea vremii.

Biserica a fost un bastion al rezistenței naționale românești din Evul Mediu și chiar în zorii Epocii moderne întru apărarea valorilor și credințelor strămoșești împotriva tendințelor autorităților habsburgice și, începând din 1867, austro-ungare de a converti la catolicism, respectiv la religia reformată populația românească autohtonă.

De menționat că românii s-au stabilit în zona legendarei cetăți Corona încă de la începutul celui de-al doilea mileniu, ei pornind spre aceste meleaguri din regiunea de la sudul Dunării și s-au așezat la marginea dinspre apus a zidurilor de apărare, constituindu-se într-o comunitate de sine stătătoare. De altfel, etimologia cuvântului “schei” ar putea să provină de la “chei”, desemnând locuitori ce se îndeletniceau cu pescuitul în zona Danubiusului cel din vechime pomenit.

Locul de zidire al bisericii a fost ales în vecinătatea muntelui, într-un loc ce seamănă unui paradis terestru. Codrul cel întunecos și muntele ce urcă spre Cer au însemnat mereu pentru oameni un meleag ce inspiră o puternică legătură cu puterile ce sălășluiesc în tărnia cea înaltă.

Nu întâmplător, Sfântul Nicolae a fost ales drept patron ocrotitor al acestei biserici. Nicolae este unul dintre Sfinții Părinți ai Bisericii Universale, fiind episcop al Mirelor Lichiei (aflată la acea vreme sub stăpânire romană). Este unul dintre Sfinții Părinți de la Primul Sinod Ecumenic, cinstit deopotrivă de ortodocși și de catolici (moaștele sale aflându-se și astăzi în incinta catedralei din Bari, după ce au fost furate de către cruciații latini din Bizanț). Faptul că Sfântul reprezintă un model de înțelepciune, cucernicie, dărnicie și fiind binecunoscut drept apărător al celor drept credincioși a oferit un ideal pentru românii ce trăiau acele vremuri tulburi.

Biserica reprezintă un edificiu grandios pentru acele timpuri, constituindu-se într-un loc de închinare pentru credincioși din întreaga regiune în orizontul întunecat de durere al veacurilor trecute. Asta pînă la sfîrșitul celui de-al XVIII-lea veac, cînd, în spiritul despotismului luminat, măritul Împărat de la Viena, Iosif al II-lea, va emite Edictul de Toleranță, prin care era admisă și

susținută financiar construirea a noi biserici ortodoxe în întreaga Transilvanie. Acest curent cultural, cunoscut drept Iozefism, a creat posibilitatea înfloririi vieții spirituale a românilor, fiind ridicate multe biserici purtând hramul Sfintei Treimi.

Concomitent cu apariția Primei Școli, în înfloritoarea cetate a Kronstadt-ului se dezvoltase deja un gimnaziu lângă Biserica Neagră, sub îngrijirea marelui cărturar umanist Johannes Honterus, cel ce a difuzat ideile Reformei lui Martin Luther în Transilvania. De altfel, inițiativa de sorginte reformată de traducere a scrierilor sfinte în limbile naționale a găsit ecou și în activitatea cărturarilor români din Schei. Cum specific Evului Mediu în spațiul românesc era folosirea slavonei în cadrul serviciului religios, tipărirea unor cărți de cult în limba română a reprezentat un prim pas în afirmarea identității naționale. Aici, Diaconul Coresi a avut un rol foarte important în traducerea și tipărirea Psaltirii, Evangheliilor și a altor cărți folositoare spre mântuire și cunoaștere. Școala a beneficiat și de un real suport venit din partea voievozilor din țările de peste munți, cum au fost Aron Vodă, Alexandru Voievod sau Mihai Viteazu, dar și din partea rușilor, ce s-au intitulat apărători ai tuturor ortodocșilor – aceștia, prin intermediul Elisabetei Petrovna, fiica împăratului Petru cel Mare de la curtea din Sankt Petersburg, au făcut o importantă donație bisericii.

Specific universului cunoașterii din vechime, biserica reprezenta centrul vieții spirituale și culturale, enoriașii învățând despre viața și minunile Mântuitorului prin pilde, predici, rugăciuni și au descoperit o mulțime de fapte minunate din scrierile despre viețile sfinților.

La Prima Școală vor activa mari cărturari ai vremii, ce își vor extinde preocupările și asupra unui învățământ de factură laică, învățăceii primind valoroase lecții de gramatică, algebră, geometrie și diferite meșteșuguri, pentru a sluji și spre folosul material al comunității. Deosebit zilelor noastre, învățământul din acea perioadă era plătit de către părinții copiilor. De altfel, învățământul primar, gratuit și obligatoriu este o inovație aparținând Epocii Luminilor, ce la noi se va implementa începând cu domnia lui Cuza.

Erau niște timpuri când noțiunea de lege era sinonimă cu cele 10 Porunci și cu învățăturile Sfinților, în care Hristos era Împăratul încununat al acestei lumi, lume ce reprezenta oglindirea celei veșnice, iar Pronia cerească își arăta milostenia față de oameni. Și astăzi, icoana făcătoare de minuni din incinta bisericii, ca și picturile cele vechi din paraclisere amintesc de o altă viață, un univers stăpânit în egală măsură de credință și iubire față de aproapele, un univers peste care răsărea mereu Soarele cel strălucitor al bunăvoinței și lumina de Sus risipea ceața durerilor și necazurilor.

De aceea, consider miraculoasă ocazia de a avea parte și în ziua de astăzi de aceste două monumente, ce ne pot insufla și nouă revelația spiritului veacului de demult pentru a ne lăsa purtați pe aripile cunoașterii către lumina vremurilor ce au apus.

GLORIE CONSTANTINOPOLULUI

- Scurta povestire a unui episod ficțional -

Din grandioasa catedrală închinată Sfintei Sofia răsunau trâmbițele îngerilor. Afară Cerul plângea și vremea mohorâtă amintea de năpasta ce cazuse asupra Imperiului de Răsărit. Noua Romă era gata să cadă în mâinile necredincioșilor.

Totul începuse de când Baiazid, necredinciosul, construise o fortăreață pe țărmul asiatic al Bosforului, nu departe de zidurile grandioasei cetăți a lui Constantin. Aceasta a blocat comerțul cetății și a supus-o unui asediu prelungit. În 1453 oastea temutului Mehmet al II-lea, formată din 90.000 de oșteni dorea să cucerească și să prăduiască puternica capitală a Bizanțului. Deși erau mult mai puțini, numărând sub 10000 de suflete, credincioșii oșteni ai lui Constantin XI au luptat vitejește, inflăcârați de gloria și monumentală istorie a celei de-a doua Rome.

În 28 mai 1453, luna, simbol al Constantinopolului, s-a întunecat în eclipsă, confirmând o străveche profeție cu privirea la pieirea înfloritoare a civilizației bizantine.

Eu însă, comandant al garnizoanei de la zidurile lui Teodosie nu puteam decât să mă bucur de divină oportunitate. Era o împrejurare ideală pentru a ataca tabăra inamică și de a recăpăta, măcar temporar, controlul asupra zonei strâmtorilor, de unde trebuiau să sosească ajutoarele monarhilor creștini. Acest atac nu implica însă numai un număr mare de oșteni bine înarmați și pregătiți să plece într-o ambuscadă riscantă, dar trebuia să lăsăm nepăzite aceste metereze, ce suferiseră îndelung ghiulelele tunului trădătorului Urban. În plus, nu aveam încredere nici în genovezi, care o dată fiindu-le recunoscute drepturile comerciale ar fi trădat împăratul. Neavând de ales am pornit în goană spre Praetoriu spre a cere învoire de la marele căpitan Notarra. În viteza cu care fugea calul meu puteam totuși distinge cântul din catedrala cea mare, dar și bocetele femeilor ale căror odrasle și părinți au murit prin jertfa cea mai de preț pe ziduri. Toate erau în pericol să cadă în mâinile turcilor și mongolilor în cazul în care zidurile vor ceda. Nu puteam lăsa să se petreacă așa ceva... Când treceam pe lângă Palatin, ce aducea doar a măreția de odinioară, m-au apucat brusc tremurături și am dat să leșin. Peste tot în jurul meu simțeam spaimă și o furie abia stăpânită. Vedeam oameni fără speranță, ce abia se mai țineau pe picioare de foame și boală. Pentru ei trebuia să ne vărsăm și ultima picătură de sânge ... Ajungând, în sfârșit, la porțile palatului de război, împodobit cu marmură scumpă de Ferrara și luminat feeric de torțe lucitoare, am intrat hotărât să obțin ceea ce doream – un atac nocturn încununat de succes era ultima speranță spre care puteam să aspir. Intrând pe poartă am cerut unui străjer să mă conducă la Notarra, dar acesta m-a asigurat că aici nu se afla decât generalul Paleologus. Am renunțat a mai vorbi cu el, știindu-l cumpărat de otomani și am decis să iau totul pe răspunderea mea. M-am întors ca vântul la garnizoană și am ținut o scurtă cuvântare subordonaților mei

- Am luptat împreună de luni întregi și iată că totul se apropie de sfârșit. Doar că aș vrea ca acesta să fie finalul dușmanului nostru și nu al creștinilor. De aceea vă cer, în numele faptelor ilustrului întemeietor al acestei urbe și al tuturor care și-au dat suflarea apărând-o, să atacăm tabăra necredincioșilor, să o cucerim și să îi alungăm pe cei ce se află acolo.

Atunci un căpitan se ridică și întrebă:

- Oare nu am răbdat destul ororile? Nu am suferit îndelung împreună cu familiile noastre suferințele? Iată, a venit și timpul să le dăm răsplata faptelor lor mîrșave.

La care toți soldații au răspuns în urale – așa să ne ajute bunul Dumnezeu

Peste câteva minute, când întunericul încă veghea cetatea, oastea ce apăra zidurile de răsărit se pregătea de lupta cea mare. Luna nu apăruse, dar vântul vâjâia tot mai tare. De pe metereze se simțea o atmosferă apăsată, din care parfumul Orientului lipsea. Orașul enorm era format din o mulțime de case și străzi înguste, dar fascinantă era tocmai catedrala. Ea era văpaia pentru care merita să îți dai viața. Am mai privit încă o dată orașul, ne-am închinat icoanei făcătoare de minuni și am pornit prin tunelele de sub ziduri. Abia dacă eram vreo 200, dar aveam săbii, arbaletе și câteva aruncătoare de foc grecesc. Astfel eram echipați când am ajuns la vreo 200 m de cortul sultanului. Curajoși, am năvălit. Ienicerii au făcut zid, dar nu au rezistat. Înaintea Mehmet era singur și citea din Coran. Alexandrulos a scăpat lumea de tiran, după care toți am murit sub furia cavaleriei turce. Dar în orice sfârșit e un nou început, iar peste Bizanț o stea vestește trecerea în veșnicie minunată a cetate de la Pontul Euxin.

SUMAR

POEZII	
Adevărul	2
Despre noapte	2
Graalul	3
Epopoea sacrificiului	3
Eternul Răsărit	4
Glorie Romei	4
Iarna în Scheii Brașovului	5
Întâlnirea cu Ajunul	5
Istoria (sau „Trecutul luminează prezentul”)	6
Inspirație	6
O viziune...	7
O zi de iarnă	7
Orașul lui Constantin	8
Poezia vântului	8
Seara de Sf. Nicolae	9
Poezia	10
Pax rustica	10
PROZĂ SCURTĂ ȘI ESEU	
Straniile întâmplări din Kronstadt-ul medieval	11
Biserica Sfântul Nicolae și Prima Școală Românească a Scheilor Brașovului	16
Glorie Constantinopolului!	18
Sumar	19